

15 juli 2020, Rotterdam.

Reactie op:

Wet Voorschriften vrijstelling leerplicht bij richtingbezwaren

Ik ben moeder van 2 kinderen, die al jaren thuisonderwijs krijgen.

Al jaren is er ook in wisselende mate vanuit de politiek meer of minder te doen om thuisonderwijs. Wij wonen in Rotterdam en eerdere jaren was er in Rotterdam een ontmoedigingsbeleid mbt thuisonderwijs. Het werd toen vanuit een deel van de gemeentepolitiek als onwenselijk beschouwd. Nu waait er gelukkig een andere wind.

Dit wetsvoorstel zie ik helaas ook als ontmoedigingsbeleid.

Nergens lees ik de oprechte wens om "thuisonderwijs" als volledig, uniek en als maatwerkonderwijs te zien en dus ook zo te beoordelen.

Mijnsinziens kan je inspectie-maatregelen zoals die er nu zijn voor scholen niet direct vertalen naar thuisonderwijs.

De onderwijsinspectie is ooit immers in het leven geroepen om scholen te controleren en zo ouders een garantie op deugdelijk onderwijs voor hun kinderen te geven. Controle op een instituut als dienst naar de burger.

Niet als controle op de burger/ouder door regelzucht/wantrouwen vanuit de overheid.

Sommige vereisten doen ernstig afbreuk aan de voordelen van "thuisonderwijs". Zoals dat er maar door 1 ouder les gegeven mag worden. Ik doe dit bijvoorbeeld samen met mijn man, we maken dankbaar gebruik van de expertises van mede-thuisonderwijzers en schakelen externe expertise in als dat nodig is/ daar behoefte aan is. Dat kan je bij sportles en muziekles makkelijk voorstellen, maar kan je voor andere vakken/ interesses natuurlijk net zo goed doen.

Wij toetsen onze kinderen niet, dit heeft voor ons geen meerwaarde. Als thuisonderwijsmoeder ben ik erg goed op de hoogte van de ontwikkeling van mijn eigen kinderen. Toetsen en dan al op de leeftijd van 6 jaar vind ik persoonlijk onwenselijk en hadden mijn kinderen niet prettig gevonden. Maar nog belangrijker, het draagt niets bij aan de kwaliteit van het onderwijs van het individuele kind.

Het onderwijs beperken tot met name thuis, niet vaak op pad en niet naar het buitenland ontnemt de gemiddelde thuisonderwijzer allerlei mooie en nuttige vormen van praktijkonderwijs.

Thuisonderwijs is een mooie, unieke, intensieve vorm van onderwijs gericht op de wensen, talenten en mogelijkheden van het individuele kind.

Als je als overheid besluit de kwaliteit daarvan te willen borgen. Is dit dan om te ontmoedigen?

Vanuit wantrouwen?

Of is er de oprechte wens deze unieke vorm van onderwijs naast schoolonderwijs te laten bestaan omdat je ziet en gelooft dat dit voor sommige kinderen minstens net zo een goede vorm, zo niet een beter passende vorm van onderwijs is.

Zoals overigens in vele andere landen, zeker zo wordt gezien!

Mocht dit laatste het geval zijn, dan is het huidige voorstel niet passend en te controlerend en kan ik nergens terug lezen dat men "thuisonderwijs" wil zien voor wat het is en wil accepteren of stimuleren in plaats van overmatig controleren.

Thuisonderwijs zou voor ieder kind een mogelijkheid moeten zijn. Of je nu eerder al op school hebt gezeten, of er nu wel of geen richtingsbezwaren zijn. Als je

uitgevallen bent op regulier onderwijs of gewoon als je het meest tot je recht komt als kind, als je je eigen leerlijn kan en mag volgen.

Het zou in de wet opgenomen moeten worden als volwaardige onderwijsvorm, toegankelijk voor een ieder die dat wil en voor wie het passend is.

Mijn vraag is dan ook om dit wetsvoorstel te laten voor wat het is en opnieuw met de NVvTO en Stichting Keurmerk Thuisonderwijs en anderen belanghebbenden om de tafel te gaan zitten en te bespreken hoe er een wetsvoorstel kan komen wat recht doet aan de unieke onderwijsvorm die thuisonderwijs is, zonder dit ernstig in te perken door middel van eisen die de kwaliteit niet ten goede komen.

Dit kan natuurlijk nooit de bedoeling zijn, een wetvoorstel, dat de kwaliteit van het thuisonderwijs in de weg zit/ naar beneden haalt. Dat is geenszins in het belang van de kinderen. En dus perse onwenselijk.